

A detailed illustration of a dragon breathing fire. The dragon is dark grey and black with sharp spines along its back and wings. Its mouth is wide open, breathing a stream of bright orange and yellow flames. The background is a mix of blue and white, suggesting a sky or a misty environment. The dragon's wings are spread, and its tail is visible at the bottom right.

LEGIE *host* PLAMENŮ

Draconis Memoria
KNIHA DRUHÁ

ANTHONY RYAN

Autor bestsellerové trilogie Stín krkavce

I

ŽATVA

SLAVNÁ DÁMA Z VYŠŠÍ SPOLEČNOSTI ZAHYNULA PŘI POŽÁRU LÉČEBNY PRO CHOROMYSLNÉ

Všeobecný smutek za „královnu mandinorské společnosti“
Kouzelný život končí v šílenství a plamenech

Zámožný rod Dewsmínových se dnes oděl do černého po tragickém úmrtí jeho nejproslulejší dcery — krásné a okouzující pětadvacetileté Catheline. Sotva lze uvěřit, že před necelými čtyřmi roky právě náš list označil Catheline Dewsmínovou za nekorunovanou královnu mandinorské společnosti. Během svého závratně rychlého vzestupu na společenský vrchol si Catheline svou oslnivou a temperamentní přítomností na plesech a dýcháncích řídicí třídy získala řadu obdivovatelů a nemálo jízlivých nepřátel. Jen tento skromný dopisovatel slyšel, jak ji jiní popisují na jedné straně coby „nebesky spanilou a nekonečně velkorysou duši“ a na straně druhé coby „jedovatou harpyji s drápy ostrými jako břitva, jejíž záda nikdy nespočinula na matraci, která by jí byla po chuti“. Ať je pravda jakákoli, je zjevné, že po jejím odchodu bude mandinorská společnost mnohem méně zajímavá.

Rod Dewsmínových vystoupal do popředí za časů, kdy se rodové jmění z velké části odvozovalo z vlastnictví pozemků, které královna Arrad III. rozdávala coby výraz uznání za služby prokázané ve válce

proti Korvantincům. S nástupem korporátního věku byl tento rod jednou z prvních aristokratických dynastií, jež nakoupily akcie v tehdy vznikajícím Kovolodním syndikátu. V průběhu následujících desetiletí se jeho bohatství rozhojňovalo díky stále vyšším ziskům, které plynuly ze syndikátních držav v Arradsii. Rod se nespokojil s prostým požíváním plodů prozíravých investic a nikdy se nezdráhal dostat i svým řídicím povinností. Od každého mladého muže či ženy, již nesou jméno Dewsmine, se očekává, že vstoupí do Syndikátu na začátečnickou pozici, přičemž se předpokládá, že je jejich vrozená ctižádostivost a inteligence záhy vynesou na příhodnější post. Několik takových potomků se dokonce vypracovalo natolik, že obsadili místo ve Správní radě.

Catheline Dewsmínová se projevila jako pozoruhodná výjimka z tohoto pravidla, ke značnému zděšení (jak se šušká) svých rodičů. Žádná rodina, nehledě na to, jak grandiózní, není vyvázána z povinnosti podstoupit Krvezkoušku a Požehnutí nebere žádné ohledy na společenské postavení. Zatímco u rodin, jež se netěší tak příznivému statutu, je určení Krvožehnaného dítěte vždy vnímáno jako výtah z bahna ulice k blahobytu, u dětí příslušníků řídicí třídy se často chápe jako prokletí, které nevyhnutelně zpřetrhává vazby s příbuznými, přáteli a podílem na rodovém jmění. Nicméně poté co Krvezkouška odhalila její skutečnou podstatu, u Catheline tomu tak být nemělo. Když dostala pokyn, aby si sbalila věci, vydala se do Arradsie a nastoupila na Kovolodní akademii pro vzdělávání dívek, ihned se mu vzepřela a spustila povyk, o němž se jistý bývalý zaměstnanec domácnosti Dewsmínových tomuto dopisovateli vyjádřil jako o „pradědečkovi všech amoků“. Třebaže je každá osoba v korporátním světě vázána dohodami usměrňujícími vzdělávání a zaměstnávání Krvožehnaných, Dewsmínovým se díky početnému a drahému sboru právních poradců a vynalézavému výkladu podnikového zákona podařilo dosíci „výjimečného upuštění“ od zavedené a předepsané praxe na základě toho, že Catheline je dívkou „příliš křehkého naturelu“ na to, aby se dokázala vyrovnat s tak surovým vytržením z lůna rodiny.

A tak místo aby se několik let učila řádnému využívání svého daru pod odborným dohledem zaměstnanců slovné Akademie, dostalo

se Catheline soukromého vzdělání od různých Krvožehnaných domácích učitelů. Ač své schopnosti na veřejnosti předváděla jen zřídkakdy, v mnoha líčeních se popisuje nevšední obratnost, s níž dokázala manipulovat s Červenou. Jeden sloužící například vyprávěl, jak se jí podařilo zapálit svíčku na vzdálenost padesáti yardů, zatímco jiný popsal, jak během záchvatu hněvu spálila celý ovocný sad. V zájmu vyváženého zpravodajství je třeba zmínit, že její příbuzní tento incident vehementně popírají.

Je nasnadě, že Cathelinino výjimečné postavení vzbuzovalo zájem jak tisku, tak široké veřejnosti a průběh jejího dospívání se stal námětem četných článků v periodikách, jež považovala za patřičné zveřejňovat opakující se — a opakovaně popírané — historky, v nichž figurovala upečená kořata, vykuchaná štěňata a služky vyhazované z horních oken. Jelikož po těchto domnělých incidentech nenásledovaly žádné soudní žaloby, jejich pravdivost není možné ověřit. Tento dopisovatel si nicméně povšiml, že několik bývalých zaměstnanců domácnosti Dewsmínových si užívá velice velkorysé penze navzdory postižením vyplývajícím z dlouhodobých zranění.

Cathelinino postavení, zajímavé, byť nedůležité kuriozity, prošlo proměnou ve chvíli, kdy se poprvé objevila na jednom důležitém řídicím zasedání. Ve věku pouhých sedmnácti let, ale již v plném rozpuku toho, co jistý kolega novinář označil za „téměř dokonalý příklad ženské krásy“, Catheline okouzila všechny, kdo se tehdy účastnili každoročního Plesu debutantek v Sanoražské hodovní síni. Říká se, že během následujícího týdne obdržela hned šest nabídek k sňatku, vesměs od význačných vedoucích kádrů mimořádného postavení, z nichž jeden už byl podle všeho ženatý. Catheline se však nijak snadno nadbíhat nedalo a její zářivou, byť krátkou kariéru coby špičky mandinorské urozené společnosti charakterizovala naprostá absence zasnoubení nebo vážnějšího milostného poměru (zvěsti o vztazích frivolnější povahy se vyskytuje celá řada, ale takové nepodložené klepy nejsou hodny pera tohoto dopisovatele).

V průběhu jednoho roku se Catheline stala nejžádanějším hostem na každé vážné sešlosti a zajistila si značný příjem podporou různých módních domů a kosmetických koncernů. Brzo byly všude k vidění její fotostaty, ačkoli tyto portréty často nedokázaly postihnout

téměř éterickou povahu její krásy, kterou bylo možné plně docenit, jen pokud jste měli to štěstí, že jste se nacházeli v její bezprostřední blízkosti. Spíš než pouhý soulad rysů se zavedenými představami krásy byl pro Catheline charakteristický dojem jinakosti. Ač se tento dopisovatel vystaví nebezpečí, že bude nařčen z přehánění, vysloví názor, že působením svých vloh získaných Požehnáním Catheline nějakým způsobem překračovala běžnou lidskost. Nejednen svědek se přiznal k návykové povaze její společnosti, pocitu uhranutí, jež probouzela každým svým pohledem do cizího oka, k téměř zoufalé touze setrvat v její přítomnosti a bezútěšnému svírání srdce, jež jste zakoušeli při loučení s touto bytostí.

Toto všechno však naneštěstí nemělo mít dlouhého trvání. První náznak, že v Cathelinině světě není vše zcela v pořádku, se objevil v průběhu oslav jejích dvacátých narozenin, při vskutku marnotratném podniku sponzorovaném Oděvní a galanterní pobočkou Alebondskeho komoditního konglomerátu. Catheline byla podle všech líčení po většinu večera stále tak podmanivá a okouzlující jako vždy i navzdory ošklivé příhodě s jedním nápadníkem, který na ni dotíral tak úporně, že jej bylo třeba násilím vyvést ze dveří. Nikdo neumí určit, zda ji znepokojila tato epizoda, nebo nějaké doposud utajované onemocnění mysli. Ať tomu bylo jakkoli, ke konci večera Catheline Dewsmínová začala mluvit z cesty. Začalo to přidušeným a hrdelním mumláním. Nepronášela sice žádná zřetelná slova, ale z tónu její promluvy i po nějakých pěti letech tohoto dopisovatele stále mrazí. Na fakt, že nešlo o první incident svého druhu, poukázala rychlost, s níž ji příbuzní začali odvádět ze sálu, což ji zjevně už zcela vykolejilo. Z mumlání se stal křik a její dokonalá tvář se proměnila v ošklivou, brunátnou masku. Když ji vlekli pryč, máchala rukama, plivala a kousala a v ohromeném tichu se za ní rozléhala slova, která nikdy nezapomenu: „Volá mě! Slibuje mi celý svět!“

Catheline Dewsmínová se od té doby na veřejnosti neobjevila. Její rodina stroze odbývala veškeré dotazy na její zdravotní stav, ačkoli služebnictvo později popisovalo úděsné období, kdy se o ni její rodiče doma pokoušeli starat. Přicházeli k nim lékaři specializovaní na léčbu duše, jakož i těla, podávaly se jí nejrůznější odvary, aplikovaly originální i experimentální tresty Zelené. Vše nadarmo. Líčení

spolehlivých svědků se shodují v tom, že Catheline byla v této fázi naprosto a nevyhlášeně šílená. S příchodem jednadvacátého roku jejího života byla umístěna do Ventworthova ústavu pro citově rozrušené, Kovolodním syndikátem financované instituce, zaměřující se na péči o Krvožehnané trpící duševními neduhy. Catheline zanedlouho téměř zcela vymizela z veřejného povědomí, byla pouhým terčem krutých bonmotů nebo bezcitných kreslených vtipů a možná by upadla v dokonalé zapomnění, kdyby přede dvěma dny nedošlo k oněm strašlivým událostem.

Příčiny požáru, který strávil budovu Ventworthova ústavu, ještě nebyly zjištěny. Do prostoru ústavu se z důvodů, které by měly být nabíledni, nesmí přinést ani kapka produktu a všichni pacienti jsou pod bedlivým dohledem. Jasně panuje v tom, že přibližně dvě hodiny po půlnoci vzplanul v západním křídle budovy obrovský požár, jenž se záhy rozšířil do všech jejích koutů. Uniklo mu pouze šest zaměstnanců a tři pacienti. Tragédií je, že Catheline mezi nimi nebyla. Počáteční protokol, vypracovaný ředitelem odboru požární bezpečnosti Kovolodního protektorátu, potvrzuje, že plameny vyšlehly uvnitř budovy, ale příčina dosud stanovena nebyla. S ohledem na stav lidských ostatků prozatím není možné určit ani celkový počet obětí.

A tak Catheline Dewsmínová, bývalá královna svého druhu a krásavice, již nebylo rovno, opouští tento svět tím nejohavnějším způsobem, jaký si lze jen představit. Už nás nezalévá její světlo a dle skromného názoru tohoto dopisovatele je svět v důsledku toho mnohem tmavším místem.

Úvodník *Sanoražského zpravodaje* ze dne 35. verestra 1600 (211. firmního roku) z pera Sigmenda Talwicka, hlavního dopisovatele

KAPITOLA I

SIRUS

Když se probudil, Katrya opět plakala. Tlumeně úpěla ve tmě. Už se naučila, že nemá vzlykat, za což byl Sirius vděčný. Majack pohrozil, že ji uškrtní, když se všichni první noci krčili v tom smrdutém proudu, Katrya přitisknutá k Sirusovi, pevně schoulená, zatímco ronila zdánlivě nekonečný proud slz.

„Ať už sklapne!“ zavrčel Majack, když se ztěžka zvedl od stěny kanálu, potažené zelenými šlemy. Uniformu měl na cáry a někde v chaosu na povrchu ztratil pušku. Ale byl to urostlý muž a jeho vojácké ruce vypadaly velice silně, když se k nim rázně sklonil, sáhl po Katryině promáčené blůzce a sykl: „Mlč, ty hloupá huso!“

Ustrnul, když se mu do měkkého masa pod bradou natlačil Siriusův nůž. „Nech ji být,“ zašeptal mladík v úžasu nad pevností svého hlasu. Nůž, řeznický nástroj se širokou čepelí, pocházející z kuchyně domu jeho otce, hrál od hrotu po rukojeť tmavě rudou barvou — suvenýr z úvodní fáze jejich přesunu do tohoto špinavého útočiště.

Majack vycenil zuby ve vzdorovitém šklebu, zabodl pohled do očí mladíka se zakrvácenou zbraní, ale když v nich spatřil dostatečně silný příslib neblahého vývoje, ruce zase odtáhl. „Přivede je sem,“ zavrčel.

„Pak bys měl doufat, že dokážeš běžet rychleji než my,“ odsekl Sirius, nůž si přitáhl zpátky k tělu a začal Katryi postrkovat hlouběji do tunelu. Držel si ji co nejbliž a do ucha jí šeptal konejšivé lži, dokud její vzlyky nezeslábly do žalostného kňučení.

Té první noci jich bylo deset, deset zoufalých duší choulících se v podzemní špíně, zatímco nad nimi zmíral Morsvale. Navzdory Majackovým obavám k nim Katryin nářek žádné nepřátele nepřitáhl.

Ani tehdy, ani noc poté. Podle neustávající kakofonie, která z k nim shora doléhala přes kanálové mříže, Sirius usoudil, že útočníci nacházejí dostatek podnětů na to, aby se jimi, aspoň prozatím, dokázali zabavit. V tomto stavu však samozřejmě příliš dlouho nevydrželi.

Z deseti se stalo devět pátého dne, kdy je hlad vyhnal sehnat něco k snědku. Než na Tikavé, kde svou živnost provozovala většina městských hokynářů, vyklouzli z kanálu, vyčkali na příchod noci. Zpočátku se zdálo, že všude vládne ticho — nedolehl k nim pronikavý křik vyplašeného dragga, do špíny je nezahnal žádné hlídky Zkažených. Majack vyrazil dveře jednoho krámků, kde si naplnili několik pytlů cibulí a bramborami. Sirius už chtěl zamířit zpátky, ale ostatní, které přetrvávající ticho stále víc přesvědčovalo, že netvoří odešli, dospěli k rozhodnutí, že to zkusí ještě s nedalekým řeznictvím. Potom, když se obtěžkáni hovězími a vepřovými kýty opatrně vraceli úzkou uličkou k Hailwellské tržnici, se to stalo.

Znenadání něco rachotivě zavrčelo, vzduchem v bleskurychlé šmouze švihl ocas, a najednou jich bylo o jednoho méně. Přišli o ženu středního věku z jakéhosi nepříliš důležitého administrativního místa v Císařském kruhu, jejímiž posledními slovy byla nesrozumitelná prosba o pomoc, s níž se na ostatní obrátila těsně předtím, než ji dragg odvedl přes okraj střechy nad jejich hlavami. Nečekali, až uslyší, jak se rozeřve, okamžitě vyrazili ke svému špinavému úkrytu, přičemž jim ve spěchu popadala polovina kořisti. Jakmile se ocitli pod zemí, prchali ještě hlouběji do kanálů. Simleon, mladík zločineckých sklonů a hubený jak lunt, do jisté míry obeznámený s bludištěm rour a tunelů, je dovedl k centrálnímu kanalizačnímu uzlu, kde se sbíhaly různé stoky, aby seslaly splašky do obrovské šachty, která je odváděla dál do moře. Burácející přívaly byly zpočátku odporne kalné, ale v průběhu dní se voda postupně pročišťovala.

„Myslíš, že tam někdo zůstal?“ zamumlal jednoho dne Majack. Sirius počítal, že od jejich neúspěšné výpravy na povrch uplynul už možná víc než měsíc. Dny se jim počítaly velmi těžko. Majackův zastřený pohled se ztrácel v plynoucích vodách. Vojákova předešlá nevraživost ustoupila apatické skleslosti, která, jak Sirius dobře věděl, pramenila z hladu a zoufalství. Navzdory úzkostlivosti, s níž si